

צִוּיֵי

רצונך - חוטף כעבים, פושט עור:
 מקר לך, בני, מקר.
 רצונך להיות רוצח - ולו גם מצית.
 מקר לך, מקר.
 ברצונך החליף חיש-מהר עלמות.
 כשם שהן עצמן מחליפות שמלות.
 אז החלף, בני, נקרי.
 רק אמת זכר תזכור, מקמדי.
 אם תבוא אמה התנשא על אדם.
 תניע לידי כך ללבוש עמם
 הדבר הזה, התלוי בחוץ.
 ונקה על כך - כל תבוא השעה -
 תכתוב אז שירים על יפי הקבנה.
 או גם על קדשת התנייד, ססיעולם
 נקורי, אמה הקבם.
 אם יהיה כסף לי, לו מעט עמדי.
 ולו גם כרי ממבע, כפרושה.
 אכתב בצנא, שמשאיר אני אותה.
 לבן-ארצי, מלך הולני, עתירי.
 ואני, מלבד שנפסיק לאמר - אמה -
 אחתוך אני, בכתוך איש-יילי
 דבשנית, עבור בקצנים בכתנה.
 הנימים, קשרו אותנו, אללי -
 ואבא-סתבה וילד-פלט.
 עזור השם לי, רבון עולמים.
 אה -
 זאת -
 תשמור -
 בקרב -
 הקמים -

מיריש: ג. טלפיר

וקזאת עשיתי לעצמי.
 הנה עם וריחת-השמש בקרקיע
 לאסוף אלך, יחירי ברכי
 נללי צאן אל חוד שירי הפביע,
 אשר רק תמול-שלושם כתבתי
 על לבנה זו, זיו קרנייה בלילות;
 הן על כך אני מצדי הוספתי
 משירי ארשם, מאחר השלקנות -
 כבאו למד על קדשת זה התנייד.
 וסחר ראשי בקשבי רק על כך;
 את קל-זה אצורר הפעם בכתוך שק.
 זה בחרור קלו עשוי בלוא-פרק.
 אתר כך אקבע הכלונם בזה מסמר
 על יד החלון ואת הצרור מהר
 אהלה בחוץ על ראש מנרקה;
 יעברו גריות וילדים בקמנפה
 ועמדו לשאול מה קזאת עשיתי?
 אשתתנה עמך לרגליהם ועניתי.
 שאלה הן רק מעט מועיר שנות חני.
 נהעבשו לבין גריכות ספרי.
 שמלאו סרחון חקמה נושנה.
 ארונות יקר בירתי הקדוה.
 וקשרק בני יחירי תקמן
 (מלא יס-צער ושמהה כאצבעון).
 הנקנס לשנה רביעית, הפשיל
 את ראשו הקט, כאומר להכשיל,
 הושבתי אותו, פעושי, על ברבי
 ואפסח אליו: הן תקשוב לך ברי,
 יודשי, כי אני מקמית לך קעת.
 קשם שאין הדריך מניחת זה המת.
 אני לא אבוא, בהיותך נדול בקר,
 הפריע פעם מניחתך בנקר.

חיים ליברמן

משה לייב הלפרן

צפור וקבים מתחת לכנפיה, אדם, נקניקי-חזיר הדביק לפניו
 כשפתים, או השמש היתה לפתע, לא פחות ולא יותר אלא
 „אחורי-זהב לאלהים“, ועד כמה מוזרות ומשינות הן התמונות,
 פי כמה משונה ומוזרה היא השתייכותן ההדדית. חתיכת לחם
 וחתיכת גבינה יוצאות שלובות זרוע ברקודים ונוהמות שירת

משה לייב הנהו משוררן של תמונות מוזרות. אין צורך להתעמק
 ביצירתו, בכדי להוכיח, שהנה לפנינו הלך מחשבה עצמי.
 עינו, הנה עין משורר בלתי רגילה. הזוויות מוזרות, אנשים
 מוזרים וצפרים מוזרות, ממלאים את דפיו: בובות מצחיקות,
 מסכות מסורסות, צורות טרגי-גרוטסקיות. בשיריו תראו, באה